

[Rager.]

koludskrifter og alt det, som det ærede Medlem Hr. Krag huskede fra den Tid, saa tror jeg, vi maa være klar over, at vi skal ikke begynde at uddele Oprejningsmedailler. Paa den anden Side tror jeg, vi maa indrømme, at den Tid, der er kommet, har medført gode Konjunkturer for dette Foretagende. Nu har der ogsaa været en Ledelse, som har formaaet at føre det frem paa Grundlag af Konjunkturerne, men som samtidig har følt sit Ansvar til i rette Tid at pege paa, at Selskabet ikke var i Stand til under de nuværende gode Konjunkturer og gode Fortjenstmuligheder at konsolidere sig tilstrækkeligt, saa det kunde staa eventuelle kommende vanskeligere Tider igennem ved egen Kraft.

Selvfølgelig, naar vi gaar til dette, giver Staten Afkald paa nogle Indtægter, den har i Øjeblikket, den giver Afkald paa nogle Skatteindtægter f. Eks., ikke saa lidt, men er det ikke bedre, vi gør det, saadan at vi stiller dette Selskab lige med andre Selskaber, bedre, at vi giver Afkald paa dette, som vi maaske ogsaa kun har en vis tvivlsom moralsk Ret til, end at vi risikerer, at Selskabet ikke formaar nu at konsolidere sig, og at vi maa forudse, at det atter en Gang kan komme i en vanskelig Situation? Det er ogsaa haardt, naar det for et Selskab bestemmes, at eventuelt overskydende Driftsoverskud, naar den lovplichtige Reservefond udgør 25 pCt., paa nærmere fastsat Maade skal anvendes til Indløsning af Præferenceaktier; det er en Udpining af et Selskab økonomisk, som ikke er forsvarlig i det lange Løb.

Derfor maa jeg sige, at jeg med Glæde hilser det Lovforslag, man her er kommet med, og som jeg i det store og hele fuldt ud kan tiltræde. Det glæder mig at se, at man stiller sig paa det Standpunkt, at man allerede med Hensyn til Skattebetalingen for 1942—43, altsaa med andre Ord det Regnskabsaar, der nu skal afsluttes, lader de nye Tal være gældende.

Spørgsmaalet om Konvertering af Statens Tilgodehavende til Præferenceaktier kan, saaledes som vi ogsaa har hørt fra andre Ordførere, vække nogen Betænkelighed rent principielt; men jeg kan nu ikke se, at den Omstændighed, at vi her konverterer de ca. 4 Mill. Kr. til Præferenceaktier, skulde kunne give Anledning til nogen Indsigelse, og jeg kan i hvert Fald sige, at vi for vort Vedkommende vil ikke rejse nogen Indsigelse derimod.

Det eneste Punkt i Lovforslaget som jeg ikke er helt sikker paa er saa heldigt,

er det Udbytte, som skal gives til Præferenceaktionærene, for saa vidt det er muligt at give det, altsaa 5½ pCt., men med Ret til, hvis det end ene Aar ikke kan faa 5½, saa næste Aar at oppebære et tilsvarende forøget Udbytte. Ved de gamle Præferenceaktier var det jo 6 pCt. Nu er Forholdet det, at man er tilbøjelig til at sige, at de gamle og de nye Præferenceaktier i Virkeligheden staa nogenlunde lige sikkert i Selskabet, der er nogenlunde lige Sikkerhed for de to Pengeanbringelser; man mente i 1933, at 6 pCt. var en rimelig Rente, i Dag mener man, at 5½ pCt. er det. Jeg spørger: Staa de to Rentesatser egentlig i det helt rigtige Forhold til hinanden, 6 pCt. dengang og 5½ nu? Burde 5 pCt. ikke være tilstrækkeligt? Jeg rejser Spørgsmaalet, om end jeg forstaaer, at det vil være uhyre vanskeligt at faa nogen Ændring paa dette Punkt, fordi det af Lovforslaget fremgaar, at der er dannet et Konsortium, som man naturligvis har forhandlet med, og dette Konsortium, forstaaer jeg, har krævet de 5½ pCt. Men Spørgsmaalet er blot, om man ikke skulde have forhandlet med dette Konsortium saa længe, at det havde modereret sine Krav.

Det er det eneste Punkt, hvor jeg har Betænkelighed ved Lovforslaget, at man er gaaet til de 5½ pCt. til den nye Præferencekapital. Jeg kan ellers tilsige mit Partis Medvirkning til en hurtig Gennemførelse. Jeg har forstaaet, at man vil sætte Pris paa at faa det endog usædvanlig hurtigt gennemført, idet man peger paa, at et Lovforslag af denne Art maa gennemføres meget hurtigt. Jeg maa paa den anden Side sige, at det staaer mig ikke ganske klart, hvilke afgørende Interesser der staaer paa Spil, om dette Lovforslag bliver færdigt i Morgen eller i Overmorgen, men det er muligt, at der er saadanne, og saa skal jeg gerne bøje mig derfor, — det kan vi maaske faa at vide i Udvalget.

Hartel: Det er lettere sagt end gjort, naar Ministeren opfordrer os til at tage Stilling „grundigt og hurtigt“ til et Lovforslag som dette, med den Tid, vi har til Raadighed dertil. Jeg erindrer i Landstingets Forhandlinger, da Burmeister & Wain-Loven var til Drøftelse her i Rigsdagen i 1933, at have set Landstingsmand Stensballe udtale, at det var en uhørt Tvangssituation, Landstinget befandt sig i ved den paagældende Lejlighed. Jeg maa sige, at den Frist, der her er levnet os, er vist ikke større, end Landstinget ved den paagældende Lejlighed havde til at behandle